



1963-ban Harvey Ball amerikai művész alkotta meg a jól ismert kettőspontból és zárójelből álló mosolygó arcot, amit azóta is használunk a pozitív érzések kifejezésére mindenféle felületen. Ball szerint mindenkinek áldoznia kéne legalább egy napot arra, hogy mosolyogjon és megmosolyogtasson másokat.

Első alkalommal 1999-ben jegyezték a mosoly világnapját Harvey Ball szülővárosában, Worcesterben. Ugyanabban az évben Ball megalapította a World Smile Corporation-t, amely az esemény nemzetközi népszerűsítéséről gondoskodik.

Az arcunkra kiülő mosolyt általában a vidámság és a szórakozás jeleként értelmezzük, vannak azonban hamis mosolyok is. A francia neurológus, Guillaume Duchenne fedezte fel, hogy az őszinte mosoly nem csak a száj körüli, hanem a szem körüli izmokat is mozgásba hozza. Ha valakinek csak a szája mosolyog, nem biztos, hogy szívből örül, de legalább próbál udvarias lenni.

Duchenne kutatásait más tudósok, pszichológusok is megerősítették, akik szintén megkülönböztették az őszinte mosolygást a felületes vigyortól, utóbbit manipulatívnak írták le.

Antropológiai szempontból a mosolynak kultúránként nagyon eltérő jelentései vannak. Charles Tudwell szerint egyes társadalmakban a túlzott mosolygás a felületesség, felszínesség jele, míg másokban a zavartság kifejezője. Megint máshol csak családtagok vagy közeli barátok mosolyognak egymásra, az idegenek felé közvetített mosolyt gyanakvásnak vagy szorongásnak értelmezik.